

ves til et andet EF-lands tilsynsmyndigheder, som led i kontrollen med penge- og kreditinstitutternes virksomhed i det indre marked. På den baggrund må det antages, at oplysninger, der stammer fra udlandet, i overensstemmelse med direktivets grundlæggende regler om fuldstændig tavshedspligt ikke i øvrigt efter direktivet kan videregives til Folketinget, f.eks. i forbindelse med besvarelse af almindelige spørgsmål fra udvalgene.

- 12) Oplysninger i en sag, der er eller har været til behandling hos Finanstilsynet, kan endelig også videregives til de administrative myndigheder, som behandler klager over tilsynets afgørelse i sagen, f.eks. Industriministeriets Erhvervsankenævn.

Indbringes tilsynets afgørelse for domstolene, kan oplysningerne også videregives til domstolene.

Der er tale om en udtømmende liste.

Fortrolige oplysninger, som Finanstilsynet modtager, må ifølge stk. 3 alene bruges som led i varetagelsen af Finanstilsynets beføjelser efter realkreditloven. Desuden kan de bruges i forbindelse med sager, hvor en afgørelse truffet af Finanstilsynet påklages til højere administrativ myndighed eller indbringes for domstolene, jf. stk. 2, nr. 12.

Bestemmelsen i stk. 4 har til hensigt at sikre, at alle danske myndigheder, der modtager fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet, er undergivet samme vidtgående tavshedspligt, som gælder for de med tilsynet beskæftigede. Bestemmelsen indebærer bl.a., at de ansatte i Danmarks Nationalbank og i erhvervsankenævnet har en mere vidtgående tavshedspligt med hensyn til oplysninger, som man modtager fra Finanstilsynet, end der gælder i øvrigt for disse institutioner. For så vidt angår udenlandske tilsynsmyndigheder m.v. kan Finanstilsynet kun videregive oplysninger i det omfang, der er sikkerhed for, at oplysningerne også i udlandet vil være underkastet tavshedspligt. Dette er tilfældet, for så vidt angår EF-medlemsstaterne efter gennemførelsen af 2. samordningsdirektiv.

Stk. 5 fastsætter, hvem der kan anses som part i forholdet til Finanstilsynet, når tilsynet efter lovens kapitel 16 undersøger de enkelte realkreditinstitutters forhold. Der foretages herved en præcisering af forvaltningslovens partsbegreb, således at det alene er det realkreditinstitut, hvis forhold, der undersøges, der kan anses som part. Dette betyder bl.a., at andre end realkreditinstituttet, selv om de pågældende måske har interesser i sagen, ikke har mulighed for f.eks. aktindsigt. Efter Finanstilsynets opfattelse følger det af reglerne i 2. samordningsdirektiv,

at der i meget vidt omfang skal sikres fortrolighed omkring de oplysninger, som Finanstilsynet gennem sin tilsynsvirksomhed kommer i besiddelse af. Bestemmelsen svarer til § 50a, stk. 5 i bank- og sparekasseloven.

Til nr. 38

De ændringer, som foreslås i lovforslaget indebærer, at straffebestemmelserne justeres i overensstemmelse hermed.

Til nr. 39

Det foreslås, at der skabes parallelitet til de regler om tavshedspligt, der gælder for pengeinstitutter i lov om banker og sparekasser, da de oplysninger, som et realkreditinstitut modtager om låntager, er af samme karakter som de oplysninger, pengeinstitutter modtager om deres kunders forhold.

Bestemmelsen svarer derfor til § 54, stk. 2, i lov om banker og sparekasser.

Den foreslåede bestemmelse tilsigter således at indføre en tavshedspligt for ansatte m.v. i realkreditinstitutter, der også omfatter forhold, som en låntager har betroet et realkreditinstitut, da det er i låntagerens berettigede interesse over for offentligheden at kunne hemmeligholde følsomme oplysninger om forretningsforhold, som institutterne måtte være i besiddelse af, samt de personlige oplysninger af privat fortrolig karakter, der måtte ligge til grund for den enkelte lånesag.

Låntagerne må således have et berettiget krav på, at oplysninger om deres økonomiske forhold, herunder hvorledes værdien af deres fast ejendom bliver vurderet, ikke kan komme til andres kendskab, fordi de tager deres lån i et realkreditinstitut.

Til § 2

I forhold til obligationsejere og andre indehavere af værdipapirer udstedt som led i udlånsvirksomheden, hvis krav er stiftet efter lovens ikrafttræden, giver det ikke anledning til betænkeligheder at lade loven have virkning også for tidligere udstedelse af disse papirer. Disse kreditorer vil være bekendt med kravets stiftelse med fyldestgørelsesreglerne.

I forhold til indehavere af realkreditobligationer og andre værdipapirer, hvis krav er stiftet før lovens ikrafttræden, vil separatiststillingen for ikke-seriebaserede obligationsejere til aktiver i instituttet i øvrigt betyde en marginal forringelse af fyldestgørelsesgrundlaget for obligationsejere i serier. Det må herefter afgøres på grundlag af de regler, som regulerer det enkelte retsforhold, hvorvidt denne forringelse af sikkerheden giver disse kreditorer særlige beføjelser.